

die ons zouden toelaten te voorzien in de energienoden van de ganse gemeente Lennik.

De tekst van jullie uitnodiging is kenmerkend: doorstart van de Lennikse milieuvereniging als Natuurpunt-afdeling. 'Doorstart': ga je nu door of start je iets op? 'Doorstart': een woord met respect voor het verleden, doch dat eveneens de nodige dynamiek voor de toekomst in zich houdt.

Er is echter nog veel werk voor de boeg.

Het is immers pas lente als je je voet op twaalf madeliefjes kunt zetten.

Namens het gemeentebestuur wens ik jullie voor de toekomst het allerbeste toe en hoop eveneens op jullie verdere medewerking te kunnen blijven rekenen.

Geert DE CUYPER, schepen voor leefmilieu

IN DE HOEK VAN LENNIK 2000

CRISIS?

'Nee, over mijn lijk!' zegt Julia.

'En ge moet niet proberen van mij om te praten. Als ik nee zeg, dan bedoel ik ook nee.'

Ze neemt een schoon opgeplooid, stijf gestreken zakdoek uit haar voorschoot en snuit luid.

Jan krabt op zijn glanzende knikker. Het gesprek met zijn schoonmoeder verloopt volledig zoals Josiane het voorspelde. Dat mens overtuigen van hun 'goede' bedoelingen wordt een werk van maanden, misschien wel van jaren. Het huis is even uitgeleefd als het mens dat erin woont. Alleen de grond is een fortuin waard. Moest ze dat verdomde huis met die grond nu gewoon aan haar dochter schenken dan zou iedereen daar wel bij varen.

Julia's ogen worden spleetjes: 'Waarom wilt ge mij opsluiten in een klein appartementje?

Ik zie dat ge niet over een home durft spreken. Is het omdat een home te veel kost?

Mag de opbrengst van mijn huis niet in mijn eigen opvang kruipen?'

'Allé, ma, wie spreekt er nu over opsluiten?' reageert Josiane luider dan ze van plan was.

Jan gooit zijn meest vernietigende blik in de richting van zijn vrouw.

Zwijgen en knikken, dat hadden ze afgesproken.

Zijn hoofd krijgt stilaan de kleur van een hoge, zeer hoge bloeddruk.

'Make, ge wordt stilaan een dag ouder en we zouden niet graag hebben dat er u iets overkomt.

De crisis zit nog maar in 't beginstadium. Ze heeft u al lelijk parten gespeeld met al die aandelen die ge kwijt zijt. Wie weet wat er nog volgt.'

Julia's lach gaat over in een hees rochelgeluid.

'Gij zijt ne vos, Jan. Een hele lepe vos.

Dat pakt misschien bij mijn dochter maar ik trap daar niet in, manneke. Niet meer!

Ik heb heel mijn leven gedaan wat mijn man wilde en nu dat eindelijk voorbij is, doe ik precies wat ik wil. Ik zal hier, in mijn huis, mijn laatste adem uitblazen, als ge dat maar weet.

Ze hebben u ook gepluimd he, Jan... die banken. Veel meer dan ge wel durft toegeven.

Wel, valt ge stil? Waarom zegt ge niet gewoon dat ge eigenlijk gewoon mijn grond wilt?

Maar gij zijt mijn schoonzoon, vergeet dat niet. Gij hebt hier niets te willen!

Ons Josiane is de enige die iets zal krijgen van mij, jongen en als gij haar niet volledig pluimt, zullen uw dochters daar ook wel bij varen. Ge vergeet blijkbaar één ding.

Als ik een schenking doe, moet ik die schenking wel een tijdje overleven want anders heeft ons Josiane die erfenislasten toch aan haar been. Of zijt gij vergeten hoe oud ik ben?

Die successierechten zijn daar tegenwoordig allemaal op voorzien, jongen.

Ge moet niet zo verschieten, ik ben goed op de hoogte, dementeren zit niet in ons familie.

En nu moogt ge mij wat koffie geven. Merci!

Josiane nipt toch een beetje beschaamd van haar koffie.

Ze weet verdomd goed hoe helder van geest haar moeder is.

Jan strekt even de benen. Wat een geluk dat Josiane niet echt op haar moeder lijkt.

Dat is verdorie geen kat om zonder handschoenen aan te pakken.

Julia herschikt haar blauwe ruitjesschort. Hij staat even stijf als haar zakdoek.

'Crisis... noemt gij verlies van wat geld, een crisis? Lees eens wat minder gazetten.

Weet ge wat gij gemist hebt, Jan?'

Jan reageert niet, hij weet immers wat er komt.

Schoonmoeder dementeert niet maar ze valt wel in herhaling.

'Ge weet het al, ik zie het aan uwe smoel. Ik zal dus niet over de oorlog zagen.

Maar 't is wel door de oorlog dat ik leren overleven heb, jongen.

Als gij het te moeilijk krijgt om rond te komen, heb ik nog altijd een grote grond.'

Het hart van Jan gaat plots heftig te keer. Wat gaat ze nu zeggen? Ze draait precies toch bij?

Julia lacht, haar ogen tintelen: 'Ge moet niet bang zijn, honger zult ge nooit hebben.

Er kunnen een paar schapen op, er kunnen kippen lopen, konijnen kweken vanzelf, groenten en patatten zijn er in overvloed. Met zo'n lap grond moet er niemand honger lijden. Dat is het voordeel van op den buiten wonen he. Wat wilt ge nog meer jongen?'

Josiane schatert met haar moeder mee. Ze vindt het zalig als die zo doet.

Jan kijkt tandenknarsend naar buiten. Die belachelijk grote grond steekt zijn ogen uit.

'En nog iets, Jan. Ik ben inderdaad een pak geld kwijt maar de kinderen krijgen met het nieuwe jaar nog altijd een enveloppeke.

Als het echt nodig is, zal ik voor u ook een enveloppeke maken he!'

Dat laatste hoort Jan niet meer. Hij wacht briesend achter zijn stuur. Waar blijft Josiane nu!

Hij wil naar huis, naar de computer en de televisie, naar de beursberichten.

Josiane kust haar moeder teder: 'Dat laatste was er wel wat over, ma.'

Oude Julia grinnikt jong.

'We hadden dat toch weer goed afgesproken, Josianneke. Hij zal het nu niet meer vragen.'

Reacties naar: Anne Wyckmans - Palokenstraat 19

1750 Lennik - 02/532 05 12 - anewyckmans@hotmail.com

